

[Christophersen.]

Statsministeren siger, at regeringen ikke har glemt valutaproblemet, men at regeringen prioriterer beskæftigelsesproblemet højere end valutaproblemet. Ja, men det afgørende i hele den diskussion, som vi fører, er jo slet ikke, om man skal tage valutaproblemet løst først eller beskæftigelsesproblemet løst først. Det afgørende er jo, om vi kan finde frem til en løsning på de økonomiske problemer, som på én og samme gang klarer vores valutariske vanskeligheder og sætter gang i beskæftigelsen. Det er jo her, der er den afgørende forskel mellem de synspunkter, jeg i dag på venstres vegne har redegjort for, og de synspunkter, som vi synes foreløbig præger regeringens udspil, idet vi har understreget, at den måde, hvorpå man både kan klare en række valutaproblemer på og en række beskæftigelsesproblemer på, det må være at stimulere ikke så meget den indenlandske efterspørgsel som udlandets efterspørgsel efter danske varer og ydelser. Det er her, vi ser en fornuftig omkostningspolitik som et vigtigt instrument, og jeg vil altså godt gentage her: det er efter vores opfattelse en virkelig forudsætning for, at de økonomiske problemer kan løses. Vælger man at bruge et sådant instrument, så behøver man ikke længere føre diskussionen om, hvad prioriterer højest, for så har vi mulighed for på én og samme gang at klare både valutaproblemer og beskæftigelsesproblemer.

Statsministeren kom også med nogle bemærkninger om regeringens forslag om støtte til boligbyggeriet. Jeg takker for dem, men jeg må sige, at der ikke er så meget nyt i dem. Jeg forstår godt, at det skyldes en beskæftigelsespolitisk hensigt, at man vil fremsætte forslaget, men også her vil jeg sige, at det, der skiller os, i og for sig ikke så meget er målsætningen, som det er de midler, man vil anvende, for venstre har jo også den opfattelse, at vi i dag har for beskeden en byggeaktivitet. Vi har ligesom socialdemokratiet og de fire andre boligforligspartier klart sagt, at en årlig boligproduktion fra 1975 og frem til 1979 på ca. 40.000 var et efterstræbelsesværdigt mål. Der er ikke nogen, som kan undre sig over, at man ikke ved hjælp af boligforliget kunne sikre det i 1974, men det er klart, at fra den periode, hvor boligforliget skal gælde, nemlig fra 1.

april 1975, da er det det mål, som vi skal forsøge at nå.

Vi vil ikke afvise, at man drøfter, hvorledes man bedst muligt når det mål, men her vil jeg godt gentage, hvad vi nogle gange tidligere har sagt, at det, som kan sætte gang i boligbyggeriet på en fornuftig måde uden at belaste statsfinanserne, uden at indføre nye store subsidielementer, det må være en generel pengepolitisk lempelse, det må være et lavere renteniveau, og det må være mere normale realkreditordninger. Her har vi mulighed for at vælge instrumenter, som både passer fornuftigt ind i en økonomisk politik, og som ikke støder an mod den udtrykkelige forudsætning, der jo også ligger i boligforliget, om, at der ikke skulle indføres nye store subsidielementer, medmindre de seks boligforligspartier var enige om det.

Men jeg opfatter altså statsministerens udtalelser her i dag sådan, at regeringen er klar over, at der er en sammenhæng imellem dette forslag og boligforliget, og at forslaget derfor naturligt vil blive gjort til genstand for drøftelse mellem de seks boligforligspartier. Så må vi jo se, om det er ad denne vej eller ad andre veje — vi foretrækker de sidste — man forsøger at nå denne målsætning på 40.000 boliger.

Så kan jeg i øvrigt på venstres vegne tilslutte mig statsministerens udtalelse om, at nu synes viljen til samarbejde at være til stede. Det takker venstre for.

Formanden:

Jeg glemte at gøre opmærksom på, at taletiden i anden omgang er indtil 8 minutter, og hvor partierne har mere end én ordfører, bedes de selv dele taletiden.

Wamberg (FP):

Må jeg indlede med at takke statsministeren for udtalelsen om, at kronens værdi vil blive fastholdt. Jeg må deri lægge, at statsministeren indirekte erkender nødvendigheden af betydelige, reelle, offentlige besparelser, så vi kan få bekæmpet vore selvskabte plager.

Indtil nu må debatten i dag vel ellers rettelig karakteriseres som en antiklimaks efter perioden siden 28. januar. Vi hilser med tilfredshed de tegn på fordragelighed — i hvert fald de store partier imellem — som er